Ніхто не в змозі висновки робити,
Хто здатен найсильніш за всіх любити.
Клянеться кожен – й ладен все на кін
Поставити, – що любить так лиш він.
Все ж той, хто міг це втілити у слові,
Загинув сам учора від любові.
Любов нас нищить шалом вогняним,
А Смерть вбиває холодом своїм.
Мремо лиш раз, й хто каже, що вже друга
Любов його – брехня це недолуга.
Хай навіть і вдає рух цей профан,
Але це все не більше, ніж обман.
Життя таке – мов сутінкове тло,
Коли світило дня уже зайшло;
Чи як тепло, яке ще тішить нас,
Хоча вогонь багаття уже згас.
Я теж любив і вмер – любов згубила,
Й вже я – лиш епітафія й могила.
Й одне лиш мовлю в передсмертнім слові:
Любов'ю вбитий – вдячний я любові.